

Bartis Ferenc
És mégis élünk!

Széttépve és összetörten
Győzelmektől meggyötörten
Már magzatként bajba ölten
Vándor bölcsőtemetőinkben -
És mégis élünk

Dobra vernek minden vágyat
Árverezés a vasárnap
Nászunkra is gyászír támad
Üresek a gyermekágyak -
És mégis élünk

Elavult a dülők lelke
Kórót terem tarló mezsgye
Pusztul a föld egyre-egyre
Hull a szikla tenyerünkbe -
És mégis élünk

Fogaskerék futószalag
Egyik elmegy másik marad
Bölcsőnk, sírunk porrá szakad
Zokognak a kövek szavak -
És mégis élünk

Hogyha sírunk: kiröhögnek,
Hogyha kérünk: fel is kötnek,
Hogyha küzdünk: odalöknek
Történelmi kárörömnek -
És mégis élünk

Magyar, szavad világ értse:

Anyanyelvünk létünk vére;
Anyánk szíve tetemére
Átok zúdult: vége, vége... -
És mégis élünk!

Bartis Ferenc Utószó című versét
1956. november 1-jén, halottak napján szavalta el
Kolozsváron a Házsongárdi temetőben
Dsida, Brassai, Kriza sírjánál,
s e verséért a Román Katonai Törvényszék
a költőt hét évi nehéz börtönbüntetésre ítélte...

BARTIS Ferenc □

RÁCSOK KÖZÖTT ROMÁNIÁBAN

Nehéz megindultság és fölháborodás nélkül olvasni Bartis Ferenc könyvét. 1945-ben nem a békés építőmunka és nyugalom köszöntött a Székelyföld tájaira, hanem a román hatalmi önkény megtorló terrorja, a ki tudja miért, bosszúálló vérengzések időszaka. Csak a szerző szülőfalujából rövid hetek leforgása alatt több mint háromszázan estek áldozatául a népiirtásnak, és senki nem számlálta máig össze, hány embert kínoztak nyomorékká, kergettek az őrlőbe vagy az öngyilkosságba. Ám mindez még csak a pokol első köre volt; a kollektív szenvedés helyébe itt ugyan az önéletrajzi ábrázolás lép, amely azonban nem nélkülözheti természetesen a közösség meghurcoltatásának perspektíváját. Bartis élete - túlzás és pátosz nélkül mondható - golgotás sors volt: kínzókamrától börtöncelláig, kihallgató pincétől a vízzel elárasztott sötétzárkáig vezetett. Mi volt az író ezerszer megbűnhődött vétke? Annyi, hogy legális úton (műveivel, illetve hivatalos beadványaival) és féllegális módon (irodalmi, művelődési körök szervezésével) próbált meg az emberi jogoknak, a humánus egyetemes eszméinek megfelelő bánásmódot kérni az erdélyi magyarságnak. Nem előjogokért, nem közösségi autonómiáért emelt szót, csupán az emberhez méltó létezés minimális feltételeiért. Ezért pedig Romániában 1945-től válogatott kínszakszörnyűségek, a józan emberi ész számára szinte fölfoghatatlan lelki és fizikai gyötrelmek járnak. A haláltáborok irodalma után az olvasó úgy gondolná, immár nem érhetik meglepetések, csak hogy Bartis ellenőrizhetően adatolt, hiteles beszámolója erre rácsafol: a román államvédelem (Securitate) hihetetlen találékonysággal párosult öncélú kegyetlenkedése, horrort megszágyenítő brutalitása bizonyíték nélkül a 20. század utolsó harmadának Európájában.

*

Emlékezzünk Bartis Ferencre!
Utolsó interjú 2006. január 5.

A magyarság pusztul: létszámában, szellemiekben és erkölcsében. Valamit végre tenni kell ennek megállításaára!

2006-ban, egy olyan új esztendő köszöntött ránk, amely vitákkal és borzolt hangulattal indult; részben a Karácsonyt valamint az új évet köszöntő, azt körülvevő események, megnyilatkozások miatt. Ezek a történések erősen az SZDSZ-hez kötődőek, értem alatta Horn Gábor üdvözlőlapját, valamint Sólyom László köztársasági elnök karácsonyi és újévi megnyilvánulásait.

Miközben a politikusok már hónapok óta csak az új választásokkal foglalkoznak, és valahol az országnak, a nemzetnek az ügye, a magyarság érdekének képviselte elsikkad, igaz ez jó 15 év óta erősödő tendencia, de még nagytóval sem lehet fellelni.

Bartis Ferenc, az Összmagyar Testület elnöke, 1984-ben telepedett át Erdélyből az anyaországba, miután 10 évet töltött román börtönökben, és megfosztották román állampolgárságától. Életét az összmagyar eszme, és a magyar érdekek képviselte és szolgálata tölti ki, írói munkássága mellett. A közelmúltban Strassburgban hívta fel a figyelmet, a magyarság súlyos és megoldatlan problémáira.

Abból a meggondolásból kerestem fel, hogy véleményét kérdezzem a jelenlegi helyzetről. Ebben a kilátástalannak tűnő helyzetben hol látja a kiutat az Összmagyar testület elnökeként. Merre kellene tovább indulni?

- Életedben melyek voltak azok a meghatározó tényezők, melyek az életutadat ilyenre formálták?

- A hely, a környezet, amelybe beleszülettem, történelmi családom elkötelezettsége, a neveltetésem eleve meghatározta, hogy milyen vagyok, miként vélekedem. A világháború, a kisemmizés, a házkutatások, államosítás, kilakoltatások, letartóztatások ellenére az ember megőrizte a méltóságát. Például: amikor kicsi gyermekként, mert nem volt mit enni, napszámos voltam, mégsem sem voltam cseléd. Nem hajlongtam egyáltalán. Szárhegy és környezete, valamint az édesanyám faluja Csíkszentdomonkos - Márton Áron püspök és sok más nagyember szülőhelye - az a neveltetés, amit itt kaptam, meghatározta az életemet, valamint az élő népnek a lelkesége, a szellemisége, az örökös lázadása. Ezért végtelenül fájt nekem, amikor a Rácsok között Romániában című könyvem, amit Brády Zoltán adott ki, ami az első könyv volt, ami a Ceausescu és a romániai diktatúrát, a nemzetiségi politikát belülről mutatta meg, a helyiségeket és embereket is megnevezve. Az anyaországi és nemzetközi elismerő kritikák mellett a Kritikában Vári Attila azt írta, hogy az egész, amit leírtam, az egész hazugság, mert soha Székelyföldön semmilyen lázadás nem volt. Én a hitelesség kedvéért nevezem a dolgokat a nevükön, mert itt, Pesten az a szokás, a legártatlanabból is kurvát, betörőt csinálnak, viszont a hazugokat, a maffiózókat nem merik bántani, és sajnos, ez meghatározza a szellemi életünk egy jelentős részét.

- Mi történt Csíkszentdomokoson?

Csíkszentdomokoson 33 embert lőttek főbe. A legfiatalabb 17 éves volt, egy fiatal áldott

állapotban lévő menyecske, a legidősebb 81-83 éve néni volt.

- Ez mikor történt?

Ez közvetlenül a háború után volt, amikor a románok elkezdtek garázdálkodni. Ekkor lázadt fel a szülőfalum, Szárhegy, ahonnan rengeteg embert deportáltak, és bebörtönöztek. Volt, akiket ott helyben agyonvertek, kivégeztek. El lehet gondolni, hogy ezek után nem véletlen, hogy politikai okokból engem ötször tartóztattak le és tíz évet ültem román börtönökben.

- Magyarországra mikor és miért telepedtél át?

1984 novemberében. Azért jöttem át, mert megfosztottak a román állampolgárságomtól. Bőven volt időm a román börtönökben, azon gondolkodni, hogy miként lehetne – igenis kimondom - a magyarságot megmenteni. Az emberek fel sem fogják, hogy ez milyen döntő kérdés, csak legyintenek. Közben a magyarság pusztul, létszámában és szellemiekben is és magatartásában is. A közügyekben renyheség, közönyösség tapasztalható. Valamit végre tenni kell ennek megállítására.

- Az Összmagyar Testületet mikor alapítottad?

Gyakorlatilag 1954-ben, a börtönben hoztuk létre, már 52 éve. Nagyon komoly fiatalok voltunk, együtt gondolkodtunk. Az 56-os forradalom után az újabb letartóztatások még ezt meg is erősítették az emberben. Persze, akkor nem Összmagyar Testület név alatt dolgoztunk. Volt ez Fiatal Írók köre, Közművelődési Kör, Hídverők Köre. Akkor már országosan, nemzetközileg is kezdett ismertté válni. 1985-től már itt Magyarországon, mint Összmagyar Testület tartottuk az összejöveteleinket, és 1988-ban megtartotta a testület a világkongresszusát, amikor is 21 ország magyarsága képviselte magát. Hivatalosan 1989./1987 sz. alatt jegyezték be bennünket. Pillanatnyilag 31 országban van tagságunk, és 27 szakosztályunk van, de a lényeg pillanatnyilag nem ez.

- Mi a testület legfontosabb célkitűzése?

Ahogy a neve is mutatja, mi nem pártocskákban gondolkodunk, hanem összmagyarságban. Aljasságnak tartom, a mindenkori politika részéről, hogy a magyarságot megosztja határon inneni és túli részekre. A Határon túli Magyarok Hivatala egy olyan hivatal, amire nincs szükség.

Egy csomó kérdés még 1988-89 táján fölvetődött, amikor jártam a világot, de főként Amerikában adtam ennek hangot. Az összmagyar eszme kérdésköreinek kifejtése azonos című kötetemben, valamint a Hány óra van magyarok kötetben részletesen megtalálható.

- Melyek a legsúlyosabb problémák?

A magyarság létszámában döbbenetesen apad. A Statisztikai Hivatal által kibocsátott adatok számszerűségükben azért megtévesztők, mert ide számolják a véglegesen letelepedettek számát és az újszülötteket is. Ha ettől eltekintünk, katasztrofális a helyzet. Hiába mondjuk azt, hogy Kárpát Haza, illúziókat ki lehet találni.

Tényekkel igazolható igazságot mond ki a több ezer éves közmondás:

Azé a föld, aki belakja.

Nekünk a Kárpát-medencét be kell laknunk, utódokat, gyermekeket kell nemzeni. Ehhez szükséges, hogy határozottan és radikálisan meg kell szüntetni a gyermekeket, az ifjúságot kiábrándító, lelkiileg összetörő nihilizmusba kergető TV-k adásait, a szennylapokat. Feladatának megfelelően helyre kell állítani az oktatási minisztérium vezetését és tevékenységét, el kell küldeni az apparátusát, mert a mostaniak a nemzetet erkölcsileg, szellemileg pusztítják el. Az abortuszok mellett a sok kábítószer, valamint az alkohol felgyorsítja a biológiai pusztulást.

Számításaim szerint a magyarság létszáma pillanatnyilag legalább 45 -50 millió kellene, hogy legyen. Kb. annyi magyart olvasztottak be az utódállamokba, beleértve Ausztriát is, amennyi a magyarság létszáma pillanatnyilag. Ehhez a veszteséghez adjuk hozzá a 8.600.000 elkapart magyar magzatot, és azoknak a soha meg nem született utódait.

Noha a magyarság tömbben tud asszimilálni, ugyanakkor a végtelenségig asszimilálható. Konkrét kimutatásaim vannak 1990-től arról, hogy az amerikai, kanadai, nyugat-európai magyarság létszáma hogyan csökkent.

1988-ban több mint kettőezer sajtótermék létezett az emigrációban, most már csak 18-at tartanak nyilván. Hová lettek a magyar hétvégi iskolák, a magyar diplomák? Valamikor Clevelandnak magyar polgármestere volt. Most pedig beolvadnak. Senki nem kényszeríti rá a magyar nőket, hogy idegenekkel kössenek házasságot, mégis gyakori. Márton Áron püspöknek igaza volt. Magyarországot, Erdélyt, beleértve az egészet, a magyar nők veszítik el.

- A rendszerváltást követően melyek voltak a legnagyobb politikai bűnők?

Amikor a dicsőséges Szovjetunió és a szocialista láger darabokra töredezett szét, a magyar politika helyrehozhatatlan óriási hibát követett el. Kárpátalját eredetileg í Szovjetunióhoz csatolták és nem Ukrajnához. A Felvidéket Csehszlovákiához és nem Szlovákiához, a Délvidéket nem Szerbiához, hanem Jugoszláviához, és Erdélyt sem a mostani Romániához csatolták. Magyarország vezetése egyetlen lépést nem tett – igenis kimondom – pedig revízióra, a trianoni diktátum felülvizsgálatára lett volna szükség, és az ég-világon mindent visszakövetelni, amit lehetséges. Ezt elmulasztotta a mindenkori magyar kormány, erre nincs fölmentés, lehet akármilyen színezetű a politika.

Pillanatnyilag, függetlenül pártocskáktól és kormányoktól a magyarság sorsa és keserve nem változik. Nem lehet felemás megoldással, húzd meg ereszd meg alapon mérícskélgni. Most ilyen igazolványt majd meg nemzeti vízumot adunk. Ez az elcsatolt területek magyarságának a teljes kijátszása. Állandóan azt mondják, hogy a magyarság boldoguljon a saját szülőföldjén, közben Magyarországról kimennek az értelmiségiek Nyugatra, a többiek kiöregednek. Magyarország, pedig az elcsatolt területekről importálja az orvosokat, gyógyszerészeket, mérnököket, lelkészeket, sportolókat meg tanárokat. Ezt a farizeus politikát nem lehet tovább folytatni.

- Mi lenne a megoldás?

Az én javaslatom, amit Strassburgban is december 17-én benyújtottam, a Trianon felülvizsgálatot többszöri kérő, követelő beadványok után, az, a következő: az összes elcsatolt területeknek nemzetközi garancia melletti kezességvállalás mellett adják meg az önrendelkezési jogot, és a magyar nyelv az adott területen legyen államnyelv.

- Ezt, mintha a Trianoni szerződésben is kimondták volna, csak senki nem tartatta be

Sajnálatos módon a trianoni szerződés nem így fogalmazott. Az un Gyulafehérvári gyűlés kitéli között szerepel, hogy nemzetközi ellenőrzés mellett népszavazást kell tartani, de tudnunk kell, hogy az előírt népszavazást etnikai alapon nem hajtották végre. Egyetlen hely Sopron volt, ahol hozzáfogtak, és amikor látták, hogy milyen eredménnyel végződik, akkor eltekintettek az egésztől. Egyébként Magyarországról halvány sejtelmünk sem volt. A magyar külpolitika, a magyar kulturális külügyi propaganda mindig csapnivalóan rossz volt, és ma is rossz.

- Miért rossz, csapnivalóan a magyar külügyi politika?

Külföldön a magyarságnak az a híre: a magyarokat nem kell kívülről támadni, mert amúgy is megeszik egymást.

Megfeledeznek arról, hogy Budapesten minden akkreditált külföldi képviseletnek külön sajtófigyelő szolgálata van. Akik nemcsak a TV-t és a nagy napilapokat figyelik, hanem még az üzemi kiadványokra is kiterjed a figyelmük, és készítik a referátumot. A magyarok marják egymást, besározzák egymást, és ezt exportálják. Külföldön a magyarok ismertető arculata: a Mátyás pince, a Rajkó zenekar, Hortobágy, csikó, csárda, gulyás meg paprika. De hogy a magyarság kiket adott az egyetemes művészetnek, irodalomnak, tudománynak, erről egyáltalán nem esik szó sehol.

Ezen nem is csodálkozom, hiszen maga a budapesti magyarság nem ismeri a saját értékeit, fogalma nincs ki találta föl a gyermek-paralízis elleni szérumot, a lázmérőt, a golyóstollat, tudja, hogy van Eötvös-inga, de fogalma sincs, hogy mire használják. Bólyait emlegetik, de hogy mit csinált, fogalmuk sincs. A környéken, ahol lakom, megpróbáltam utána nézni, hogy tudják-e ki volt Gutenberg, Cholnoky Jenő, Krúdy, Bródy? Emléktáblák vannak, de fogalmuk sincs róla.

- Mit tehetünk azért, hogy kijussunk ebből a helyzetből?

Az első: a magyarságnak ki kell gyógyulnia az irigységből. Ugyanis állandóan másokra mutogatunk, és azzal mentegetőzünk, hogy mások miatt vagyunk mi ilyen hitvány helyzetben. Nem igaz! Szembe kell néznünk a valósággal. Még az értelmiség, a tudósok, a művészek, az írók sem törődnek egymással.

A másik. Oda kell hatni, hogy a nemzet apadását megállítsuk. Ennek a célnak kell alárendelni minden politikai elképzelést, minden kormányhatározatot, mert belátható időn belül a magyarság fizikailag kipusztul. Ezt tudomásul kell venni.

- Ahhoz, hogy az emberek itt maradjanak, hogy gyermekeket, utódokat vállaljanak, olyan

légkörnek, életszínvonalnak kellene lenni, hogy ne meneküljenek el innen.

Japán két atombombával a nyakában ma kenterbe veri az őt legyőző Amerikát. Ott van nemzeti öntudat. A népszaporulat és az anyagi helyzet között nincs kapcsolat. Ma is a Székelyföldön születik a legtöbb gyermek. Én ezért nevezem Székelyföldet a magyarság összejtjének. Nézzünk szét Magyarországon, pillanatnyilag hány házasságot kötnek, hány válás van? Katasztrófális.

- Melyek konkrétan a legfontosabb céljai, feladatai a Testületnek?

A testületünk célkitűzése, hogy az emberek világszemléletén, az önmagukhoz és egymáshoz való viszonyulásán változtassunk, mert ezen változtatni kell. A másik döntően fontos tényező, hogy teljesen más iskolarendszerre van szükség, más iskola programra, más tankönyvekre. Nemzeti öntudatra kell nevelni az ifjúságot, mert minden azon múlik.

Továbbá felül kell vizsgálni az ország adósságállományát, amiről mindenki beszél össze-vissza. Ezt tisztázni kell. De a világon egyetlen ország sem tesz olyat, hogy a saját repülőterét külföldieknek átadja.

Magyarországon a sajtóterjesztéstől a szennyecsatornáig az elektromos művektől az ivóvízig minden külföldi kézben van. Ami megmaradt, az a föld, a szülőföld! És a földre is szerződést kötöttek, és bizonyos idő után már áruba lehet bocsátani, jönnek és fölvásárolják. Ennek egyértelmű következménye, hogy a magyarságot rabszolgasorsba kényszerítik. A Testület állásfoglalása szerint nem lett volna szabad Magyarországnak belépni sem a NATO-ba sem az EU-ba, hanem egy független szabad országgá válni, és építkeznie.

Fontos feladat az, hogy az emberek tudatából valami módon kitöröljük a nemzet-megosztottságát, de ennek a napi politika ellentmond.

Összmagyarságban kell gondolkozni. Anyaországi naplopók oláhozzák le azokat a székely legényeket, akik éhbérért itt dolgoznak építkezéseken. Ha az ország élni akar, életképesnek kell lennie. Az emberek foglalkozzanak többet önmagukkal meg egymással, mint a kocsijukkal, meg a futball mérkőzésekkel, meg a „való-világ”-gal, meg a TV rengeteg ostoba műsorával.

Egy másik komoly probléma, hogy a magyarságnak nincs bizalma a pártokban. Ugyanis a politikusok egy része bűnözők, a másik, hogy a bűnözők politizálnak. Ennek a lehetetlen állapotnak véget kell vetni.

- Miként lehetne ennek véget vetni?

Most jönnek a választások. Mindenkinél el kell menni választani, még annak is, aki csak bottal tud járni, és a nemzeti érdekeket képviselő személyekre kell szavazni.

- Nagyon kényes és bonyolult kérdés, hogy ki képvisel nemzeti érdeket

Valóban az. Roppant kényes kérdés. A magyar törvényhozásban van egy kiemelten óriási nagy baj. A magyar országgyűlés még mindig egy ház. Ami mindenhol létezik alsó és felsőház

vagy létezik szenátus, Magyarországon ilyen nincs. Itt gyakorlatilag parlamentáris diktatúra van. Ezt ki kell mondani. Az, hogy osztják fel egymást, jobb, bal, közép, az lényegtelen. Ennek a politikai "brancsnak" a kezéből a politikai hatalmat ki kell venni. A jövődőlbeliektől, pedig keményen meg kell követelni, hogy igenis a nép akaratát, a nemzet akaratát hajtsák végre. Nem úgy hogy magyarázkodunk, hogy mit miért nem lehet, vagy ma ezt mondunk, holnap meg mást.

- Gyakorlatilag a két táborra szakadt az ország annyira élesen, antagonisztikusan szembe áll egymással, hogy az ítéletük meglehetősen elfogult elvakult, holott párbeszédre mindenképpen szükség lenne.

Én propagandának tudom be, a lövészárkokat, az árkok betömését, a kettészakadást. Ez nem így van, hanem teljesen másként. Magyarországon pillanatnyilag a leggazemberebb jobbágy-, rabszolga-rendszer uralkodik. Vannak rabszolga-tulajdonosok, rabszolga-kereskedők és rabszolgák. A rabszolga tulajdonosok az ország lakosságának 5 %-át teszik ki, a rabszolga kereskedők 10 %-át. Ez 15 %, mondjuk 20 %. Ezért 80 %-a a magyarságnak megalázott körülmények között él, legyen az kéményseprő, géplakatos, egyetemi tanár, orvos, bárki. Ilyen kizsákmányolás rég nem volt, ami ma Magyarországon fellelhető. Nyilvánvaló, hogy az Összmagyar Testület keményen odaáll a választások alkalmával, és minden erőnket összpontosítjuk, hiszen az Összmagyar Testületnek itt csonka Magyarországon összesen több tagja van, mint az összes politikai pártoknak együttvéve.

- A választásokon indul-e az Összmagyar Testület valamilyen formában?

A többség azt akarja, hogy induljunk saját színekben. Én viszont nem akarok. Több párt is felkért, hogy legyek országgyűlési képviselő-jelöltjük, de én nem akarok sem képviselő, sem államtitkár sem miniszter lenni. Az én sorsomat a Fennvaló nem négyéves ciklusokra osztotta, hanem egy életre. Én megalkottam az összmagyar eszmét, létrehoztam az iránytűt, egy eszmei rendszert. A gyakorlati megvalósítás útja benne van az alapszabályunkban, amelyet a nemzetközi politikában jártas külföldiek a legdemokratikusabbnak minősítettek.

- 2004, december 5-én történeteket miként értékelik?

A magyar állampolgárság ügyével kapcsolatban összehordtak: hetet-havat. Az elcsatolt területek magyarságát, a magyar állampolgárságától, Magyarország soha nem vonta meg az állampolgárságot. Ez a döntő tény, ez nem jutott eszébe azoknak, akik december 5-ét kigondolták. Ezzel kimondottan csapdát állítottak a magyarságnak. A hajdani kis-antant keze van benne...

- Szándékosság vagy meggondolatlanság áll e-mögött?

Bizonyítani tudom, hogy szándékosságról van szó. Ha tíz millióan szavaztak volna is igennel, ez a parlamentet csak arra kötelezte volna, hogy tűzze napirendre, és tárgyalja meg a kérdést. Kétharmados törvényt igényel, és alkotmánymódosítással jár.

A magyar állampolgársággal kapcsolatban az Összmagyar testület fogalmazta meg a

nemzetközi jog alapján is a legrappánsabban a következőt:

Minden magyar és magát magyarnak valló természetes személy, bárhol éljen a nagyvilágban, a magyar Szentkorona fennhatósága és oltalma alá tartozik. S ennél fogva joga van a magyar állampolgárságra.

Az a magyar, aki annak vallja magát, és aki ennek a nemzetnek a sorsát vállalja.

Mindenki a tetteiben bizonyítja, hogy kicsoda, micsoda.

- Ez nagyon kényes, mert nagyon sok olyan magyar állampolgársággal bíró személy van, aki sem szívében, sem lelkében nem magyar, és még ott is ül a parlamentben, miközben megnyilvánulásai magyar-ellenesek. Nem magyar érdekeket képvisel, és még csak visszahívni sem lehet, nem hogy megfosztani, mert méltatlan.

Más a megoldás. Ha nem tetszik a TV-adása, nem kell nézni, ha nem tetszik a sajtó tartalma, nem kell megvásárolni. Svájcot, Norvégiát, Finnországot tanulmányoztam.

Svájcban a réto-románok az összlakosság 0,64 %-t teszik ki. 1938 óta a réto-román nyelv Svájc államnyelve. Itt vannak a kiinduló pontok. Elmegy az ember az étterembe, a fogadó tetején ott lobog a svájci zászló, a svájci büszke arra, függetlenül attól, hogy ő olasz, német francia vagy rétoromán, arra hogy ő svájci. Én Svájcban nem láttam egy tenyérnyi burjános, megműveletlen földarabot, vagy kutyapiszkos járdát. Itt mutatkozik meg, hogy például a budapestiek a fővárosukat nem becsülik meg, és nem tisztelik. Demszkyék jóvoltából sikerült elérni, hogy Budapest Európa egyik legmocskosabb fővárosa lett. Nem igaz az, hogy nem lehet szabályozni mindazt, ami itt van.

- A Testület milyen véleménnyel van a jelenlegi alkotmányról?

Ha szabad ilyen kategorikusan fogalmaznom, ez nem alkotmány. A mai magyar alkotmánynak az égvilágon semmi köze sincs az ezer éves magyar jogrendhez. Még mindig a valamikori sztálinista alkotmány átfestése, toldozása, formálása folyik. (amiből az elsők között törölték ki a nemzeti tulajdont).

Magyarországon 1944. március 19-e óta mindenféle kormány-határozat és uralom lényegében illegitim, alkotmányellenes volt, mert sohasem tudott a magyar nép maga határozni a saját sorsa fölött. Kérdés: A rendszervedléskor, amit rendszerváltozásnak kereszteltek, ki hatalmazta föl azt a néhány embert, hogy leüljenek, és a magyar nemzet ügyében alkudozzanak? 1990-t követően itt volt a ruszin, a horváth, a szlovák küldöttség, akiket sem a kormány, sem a parlament nem fogadott. Az Összmagyar Testület fogadta: dr. Molnár Tibor, dr. Kosztin Árpád, dr. Bándy Kun. Ezek a küldöttségek nem azért jöttek, hogy követelőzzenek, hanem hogy tálcán ajálják fel, hogy Magyarországgal valamilyen vámuniós vagy konföderációs kapcsolatot kívánnak létesíteni, Magyarországgal akarnak összefonódni. De ezt is elhárította a politika.

- Készült-e program, amely céltudatosan javítana a helyzeten?

Szakosztályaink külön kidolgozták a maguk programját, a jogit, mezőgazdaságit, oktatásit, stb-t. Ahogy a mágnes magához vonzza a vasport, az egésznek a központja az összmagyar eszmeiség. Nekünk nem régiókban kell gondolkoznunk, hanem összmagyarságban. A mezőgazdaságot vissza kell állítani régi, világelső színvonalára, és a magyar gyógyszeripart, a magyar elektromos ipart is. Rendbe kell tenni a teljes magyar oktatásügyet, meg kell oldani a színvonalas, mesterségbeli alap és után-képzést. Nem értek egyet azzal, hogy az egyházak ne avatkozzanak semmibe, és ne politizáljanak! Igenis a történelmi egyházaknak kötelességük politizálni és beavatkozni az oktatási, nevelési, szociális ügyekbe.

Itt most, már komoly gazdasági problémák vetődnek föl. Amennyi tőke kiment Magyarországról a világba, jobbra-balra, a jelenleg érvényben lévő törvények alapján az összes elcsatolt területet föl lehetett volna rajta vásárolni. Az álmagyaroknak nem fáj a magyarság ügye egyáltalán. A Testületünk összes szakosztálya kidolgozta többszáz oldalon dr.Molnárffy Tibor a demográfiai tényezőket, dr. Kosztin Árpád a történelmet, Kassai László a mezőgazdaságot, Beke Albert irodalom történész letette az asztalra a magyar oktatásügy megreformálását pontról pontra, valamint az egészségügy problémáinak, helyrehozatalát. Beleértve a munkanélküliség fölszámolását. Brossurában ki is adtuk a kidolgozott nemzeti alapprogramot. Meg lehetne szüntetni itthon a munkanélküliséget, de nem érdekük egyáltalán. Amikor Amerikában szóvá tettem, hogy mi az a sok munkanélküli csellengő, a 40 millió írástudatlan, hajléktalan, a következő volt a válasz: A természetes lemorzsolódás, a szelekció. Céltudatosan süllyeszti le az embereket, az emberhez nem méltó színvonalra.

- Mi ennek az oka?

Egyértelmű. Le kell értékelni Magyarországot, le kell értékelni a magyar nemzetet, hogy minél olcsóbban lehessen eladni, a nemzetközi nagytőkének. Ez ellen kell minden eszközzel harcolni. Minden magyar embernek, ahol éli a maga életét.

Orbán Éva

*

Bartis Ferenc: Márton Áron századik születésévében

Szent Áron Bátyám, eretnek szókkal
esengnem Hozzád pogány merészség.
Merészen kérdem: meddig cipeljük
VAN-igazunkat, a mások vétkét?

„Vétkeztem” én már éppen eleget
s nem fordult jobbra Erdélyünk sorsa!
Sorsszerűség, hogy Anyám bölcsőjét
ringattad haláltól elorozva?

Aztán megáldtad... Áldott kezedet

örökkön érzem szívem homlokán.
Homlokod nekem kőtábla-parancs;
életed: Biblia, Talmud, Korán,

s a földalatti cellád Zsilaván
évek múltán lett az én templomom...
Templom lehet a börtön is annak,
kit megkeresztelt a forradalom.

Te, a szeretet forradalmára,
ki magyart, román, zsidót, németet,
cigányt óvtál, védtél a pokolban,
mondd, ismerik a végrendeleted?

Te mindenkit megvédtél a vádban,
de Téged csak a székek védtek,
Te, magyarul, románul, héberül,
németül, cigányul sikoltó lélek!

Ez volt a bűnöd?! És ezért lettél
„banghila, bozgor secui episcop”?#
Börtöntöltelék, kit a porkoláb
nappal megvert s éjszaka megkínzott?

Kínjaid, jaj, drága Áron bácsi,
erőforrás fogyatkozásunkban...
A „Csakazértis élnünk kell, öcsém”
ma bennem zokog. Tőled tanultam.

Te tanítottad: „Ne gyűlölj senkit!”
Jó. Nem gyűlölök, de kiröhögnek!
És ez fáj, s a közös Szülőföldünk.
A jelek szerint nem látom többet.

Mutass egy jelet, hogy induljak haza,
Csíkszentdomokoson is szeretnek...
Immár félszürkén és kopaszodva
térne vissza egy ártatlan gyermek.

Kimennénk a Garatos-tetőre,
a Golgotáról mesélnél nekem,
este friss túrópuliszkát ennénk
s imádkoznánk Rózsatüüzéred,

másnap reggel ministrálnék Neked
s Anyám büszke lehetne fiára:

„Ez a gyermek még latinul is tud...
Az egész falu hallotta, látta!"

A falu látott. Te látnok voltál.
Én esendő író-költő lettem,
de melletted végig kitartottam
gyűlölet nélkül a gyűlöletben.

Nézem fényképedet, alázattal.
S Anyám fényképét fürkészem csendben:
közös vonások... Hol van a Júdás,
hogymiatt ismét följelentsen?

Jelenteni tartozom most Neked:
Apám s Te is naivak voltatok,
amikor Szárhegyen - tornácunkon
diskurálva - a „közös holnapot"

békének hittétek: „majd a népek
baráti jobbot nyújtnak egymásnak..."
Ők igen. Igaz. S a politika?
A béke szemfényvesztés lett, látszat!

Látszatból tapsol a temető, ha
új „vendég" érkezik, de sírhantját
a bitorlók (dobverés nélkül!)
másnap (önmaguknak!) már eladják.

Eladtak mindent, mindenkit, aki
erdélyi volt vagy megmaradt annak,
s erre szabadkezet, szabadalmat
éppen a nagy-hatalmaktól kaptak.

Kapsz Te is néhány emléktáblát és
szobrot, és könyvet is írnak Rólad,
és idéznek és megidéznak, mint
vértanút, Erdélyt, lélegző holtat,

bár halottaidból rég föltámadtál,
de lehet, nem is haltál meg „akkor".
Benne él sz tudatunk sejtjeiben,
sejtjeinek tudatában. Parancsolj

ránk, hogy akarjunk élni és győzni,
merjük a pusztulást megelőzni,
és nézzünk szembe magunkkal, mással,

a törvényesített népirtással,

az anyanyelv-tépő jogszabállyal,
a lesben álló vész-fegyverekkel -
nem ölnek, élve temetnek el...
Biztass, parancsolj! Baj van a gáton...

Minden székel legyen Márton Áron!

#

„Hazátlan, jövevény székel püspök.”